

СТАНОВИЩЕ

от проф. Христо Кирилов Харалампиев – ръководител на катедра „Рисуване и моделиране“ към Архитектурния факултет на УАСГ

във връзка с дисертационен труд на Камен Тодоров Цветков – свободен докторант към докторска програма „Визуално-пластични изкуства“ – Департамент „Изящни изкуства“ на Нов български университет.

Научен ръководител: доц. Валентин Савчев

Камен Цветков роден в гр. Перник 1969 г.

Завършва НХА специалност „Скулптура“ 1996 г. в класа на проф. Крум Дамянов. 2002 г. е назначен за асистент в катедра „Рисуване и моделиране“ към Архитектурния факултет на УАСГ.

От 2007 г. до 2015 г. е назначен за главен асистент в същата катедра. Организиран самостоятелни изложби в София и Пловдив. Участник в редица групови изложби и симпозиуми по скулптура. 2007 г. пребивава в Cite d'Art, Париж след спечелен конкурс. Носител на национални награди. От 2001 г. член на СБХ. 1999 г. учредител на Асоциация за визуални изкуства „7+1“.

Представеният за рецензиране дисертационен труд е озаглавен **„Нефигуративната скулптура в Европа от епохата на модернизма и нейните проекции в българската скулптура през последните пет десетилетия“**.

Трудът се състои от : Увод, три глави, заключение, библиография и приложения с илюстративен материал – общо 202 страници. Самата формулировка на темата, нейния времеви обхват, както и фокусът върху българската скулптура в контекста, без съмнение я правят важна и значима, не само за автора, но и за всички изкушени от процесите и явленията свързани с нефигуратива. В този смисъл, сама по себе си, темата притежава дисертабилен характер. Големия интерес, към тази част от скулптурата, както в теоретичен, така и в практически план, нарастващата територия на нейното проявление и

безусловната необходимост от дефиниция за нейния генезис и логика, прави задачата колкото трудна, толкова и отговорна.

Основната цел на изследването, а именно, Европейското влияние на нефигуративната скулптура от разглеждания период върху българската е постигната методически правилно. От задължителния в този случай историографски преглед, през сравнението и анализа на различни представители и техните творби, до чисто биографични данни отбелязващи важни събития и факти, определящи тяхното творчество.

Основополагаща за целия труд е първата му глава. Тук авторът, посредством декларираните, вече методи разглежда същностно проблема „най-вече, като форма на комуникация, отключваща, различни нива на въздействие върху съзнанието на зрителя”. На практика, това е опит да се даде дефиниция на нефигуративното изобразително изкуство, през призмата на визуалното възприятие. Използваните в тази връзка цитати от разработки по темата на автори, като Рудолф Арнхайм, Валентин Ангелов и други, както и личната авторова позиция, поставят основата върху която е изградено цялото изследване. Заедно с това, сравнително подробно и със силно подчертано лично мнение, се проследява възникването и развитието на нефигуралната скулптура в Европа от началото на XX век.

Особено интересна и значима от гледна точка на приносния характер на труда е тази част, в която Камен Цветков разглежда нефигуративната скулптура през призмата на нейната комуникативност. Тук авторът извежда три белега, характерни за тази скулптура, а именно:

1. Отхвърляне на обема и масата, като основни характеристики на предметността.
2. Използване на иманентните свойства на материалите, за въздействие върху съзнанието на зрителя.
3. Начина на експониране на произведението.

По този начин, се създава рамка през която може да бъде анализирано всяко произведение и автор от разглеждания период попаднали в обсега на изследването. Разбира се, тези три белега могат да се коментират, като създаващи терен за спор, но не могат да бъдат отхвърлени, защото всеки един от

тях в различна степен се дефинира в произведенията на подбраните автори.

Що се отнася до втората глава, тук авторът доказва, влиянието на Европейската нефигурална скулптура от епохата на модернизма, върху българската и се анализират причините за това. Подборът на автори и произведения са субективен акт, който обаче, обективно отразява фактите от българския художествен живот през разглеждания период в контекста на проблема. Тази част от текста е особено важна и поради това, че разглежданите автори и произведения, очертават националната специфика на нефигуративността в българската скулптура.

Разбираемо, третата глава на дисертационния труд е най-кратка, защото в нея авторът „вписва” собственото си творчество в рамките на изследването. Очевидно поради скромност и определена трудност в теоретичната обосновка на практическите си резултати, Цветков общо взето конспективно изрежда факти и произведения, разчитайки на илюстративния материал и достатъчно силното си пристъствие в тази част от българската скулптура.

Сигурно тук е мястото, да се отбележи, че Камен Цветков е един от най-ярките представители на скулпторите от своето поколение. С досегашното си творчество и бъдещ потенциал, той има правото да бъде приобщен към авторите, даващи лице на българската нефигуративна скулптура.

Наред с безспорните научни приноси на труда, смятам, че той притежава и силно образователен характер. В тази връзка съм убеден, че след изпълнение на основната си функция на докторска дисертация, той може да бъде редактиран и издаден като монография, обслужваща определения образователен интерес.

Всичко казано до тук, води до логичното заключение, че дисертационният труд **има необходимите качества и покрива изискванията на закона за присъждане на научната и образователна степен „Доктор”**. На заседанието на научното жури, убедено ще гласувам с „да”.

09.12.2015 г.

проф. Христо Харалампиев